

Megjelenik  
minden hó 15-én  
három-négy ívnyi  
tartalommal.

# AKADÉMIAI ÉRTESÍTŐ

SZERKESZTI  
SZILY KÁLMÁN.

Szerkesztő  
s kiadó hivatal a  
Magyar Tudom.  
Akadémiában.

VII. KÖTET.

1896. Június 15.

6. FÜZET.

## A M. T. Akadémia ünnepélyes közülése.

1896. május 17-én.

A M. Tud. Akadémia ez évi közülésének ideje egybeesvén az ezredéves ünnepekkel, az elnökség e rendkívüli alkalomnak megfelelően, az ülést az Árpádházi királyok emlékezetének kívánta szentelni, s Kállay Béni tiszt. tagot kérte föl az ünnepi előadás megtartására.

Örökre emlékezetessé tette ez ünnepet Ő cs. és apostoli kir. Felsége legkegyelmesebb Urunk az által, hogy a M. Tud. Akadémia küldöttségének hódolatteljes kérelmét meghallgatva, az ülést legmagasabb jelenlétével megtisztelni méltóztatott.

Az ünnepélyes közülés idejéül május 17-ikének délelőtti 10 órája tüzetett ki. A M. Tud. Akadémia Igazgató-Tanácsa természetileg várta az oszlopcsarnokban Ő cs. és apost. kir. Felségét, ki is már néhány percczel 10 óra előtt megjelent, s József főherczeg, József Ágost főherczeg és Coburg Fülöp kir. herczeg Ő Fenségeik kíséretében, az Akadémia elnökétől kalauzolván, Igazgató-Tanácsától követve, vonult fel az ünneplő díszlőlt nagy terembe, a hol az elnök következő szavakkal üdvözölte:

*Felséges császár és Apostoli Király,  
Legkegyelmesebb Urunk!*

Örömtől dobog szivünk ebben a perczben, melyben Felséged közöttünk, a magyar irodalom és tudomány munkásai között, megjelenvén, magas kegyének ez újabb nyilvánításával szentesíti azt a magasztos feladatot, melynek teljesítését a nemzet reánk bízta. Fejlesztteni az atyáinktól öröklött nyelvet és irodalmat, hogy az ne csak csengő szavakban, hanem gondolatokban

is gazdagodjék, és művelni a tudományt, nem szolgálai utánzás-sal, hanem a szabad szellem önálló gondolkozásával, ez a mi feladatunk. Nemzeti becsvágyunk pihenést nem enged, egy sorban akarunk haladni a legelsőkkel azon nemzetek között, kiknek szomszédságában őseink immár ezeréves államunkat megalakították. «Magyarország nem volt, hanem lesz», ezt a jelszót véste be gróf Széchenyi István a M. Tud. Akadémia alapkövébe.

Nem feledkezhetünk meg erről ma sem, a mikor államunk ezeréves fennállásának ünneplése közben a multakról emlékezünk, mert érezzük, hogy ez ezer év daczára is fiatal nemzet vagyunk, mely nem elégedhetik meg multjának dicsőítésével, hanem kell, hogy még nagyobb dicsőségét a jövőben keresse.

Mi bízunk ebben a jövőben, bízunk annak dicsőségében a tudomány és irodalom versenyterén is, hiszen látjuk egész történetünk folyamán, hogy nemzetünk itt a nyugaton nemcsak földet foglalt, hanem minden korban megértette és magáévá tette s megérti bizonyára ma is azokat az irányadó eszményeket, melyeknek nyomán az európai nemzetcsalád ezer éven át műveltségében előre haladt.

És bízunk ebben a jövőben, mert a mint most újra felbuzdulunk, mikor Felségedet itt magunk előtt látjuk, úgy az utolsó évtizedek haladása közben Felségednek tudományunkat, művészetünket előmozdító intézkedéseiből is azt a bátorító tudatot meritettük, hogy királyának kedves dolgot cselekszik az, a ki nemzetének műveltségét gyarapítja.

A magyar ember mindig önfeláldozó készséggel követte királyának intését.

Követni fogjuk mi is, arra törekedvén, hogy királyunknak, nemzetünknek, irodalmunk gazdagságával, tudományunk alaposágával dicsőséget szerezzünk.

Fogadja Felséged, megjelenéseért e helyen, hódolatteljes köszönetünket s engedje meg, hogy ezt az ünnepélyes ülést megnyithassam.

\*       \*       \*

Elnök úr megnyitja az ülést s jelenti, hogy Kállay Béni t. tag akadályozva lévén a megjelenésben, helyette a főtitkár fogja felolvasni «Az Árpádok és a magyar állam» című tanulmányát.